

[Ragnhild Andersen.]

deres funktionærer skal være betryggede i tilfælde af arbejdsløshed, sygdom og alderdom.

Ja, men hvor længe skal arbejdsgiverne da være fritaget for at yde deres arbejdere nogen beskyttelse? Ingen partier har villet diskutere dette spørgsmål her i dag, men jeg tror, det vil være passende at få en diskussion i gang også om dette efter min opfattelse betydningsfulde spørgsmål, fordi der her er en vej til løsning af de store problemer, som vi står overfor at skulle løse.

Jeg må udtale min store forundring over de på mange måder afvisende standpunkter, der indtoges af venstre og konservative her i dag. De vendte sig ikke alene mod folkepension til alle, men jeg sporede heller ikke hos de to partier nogen vilje til at gå ind i debatten om en reel forbedring for aldersrentemodtagerne og de dårligt stillede. Man talte om selvpensionisterne, der skulle hjælpes gennem en lempelse af fradragsreglerne, men det ærede medlem hr. Poul Møller vendte sig, som jeg nævnte det før, mod tanken om, at man skulle give fuld forsørgelse gennem folkepension. Jeg må sige, at det virker forbavsende at høre disse synspunkter her i dag, for i folkeforsikringskommissionen måtte alle politiske partier erkende, at aldersrenten med den størrelse, den har i dag, er altfor lille til at eksistere for. Alle partiets forslag til forbedringer er udtryk for, at de måtte komme til den erkendelse, at der måtte forbedringer til. Så kan man ikke komme her i dag og stille sig afvisende overfor spørgsmålet om at få indført forbedringer for de dårligt stillede. Kommunisterne mener, det gøres bedst på den måde, at man lader velhaverne vente, til 5-året er omme. Først når de 5 år er gået og folkepensionen er kommet op i nærheden af de 6 000 kr. til søgtepar og zonegrænserne er ophævet, først da mener vi man kan gå videre med en pensionering af velhaverne, alt under hensyn til, hvad vi til den tid kan bære økonomisk.

Det ærede medlem hr. Poul Møller foreslog i kommissionen at yde til folkepensionen i løbet af de første 5 år 730 mill. kr., således at de 37 pct. skulle gå til rentemodtagerne og de 63 pct. til ikke-rentemodtagere. Alle øvrige partier i kommissionen stillede forslag, skitser. Desværre ville alle de fire

gamle partier absolut have velhaverne med. Det lykkedes ikke os kommunister — det skal erkendes — at overbevise de fire gamle partier om, at man ikke skulle begynde med folkepension til velhaverne, men at man skulle begynde med de dårligst stillede og ende med velhaverne. Jeg kan nævne, at den socialdemokratiske 30 års skitse gik ud på, at 56 pct. af midlerne skulle ydes til rentemodtagerne og 44 pct. til dem, der ikke har rente behov. Venstres forslag gik ud på, at 58 pct. skulle gå til rentemodtagerne, 42 pct. til dem, der ikke har rente behov. Det radikale partis oprindelige skitseforslag gik ud på, at 33 pct. skulle gå til rentemodtagerne og 67 pct. til dem, der ikke har rente behov. Det regeringsforslag, vi behandler her i dag, går ud på, at ca. en trediedel af de midler, der skal stilles til rådighed, skal anvendes til velhaverne og kun de to trediedele til forbedring af de dårligst stillede kår. Kun kommunisterne er gået ind for at udbygge aldersrentelovgivningen, således at man indenfor dens rammer i løbet af de kommende 5 år forbedrer vilkårene, ikke alene for dem, der får rente i dag, men også for alle dem med små indtægter; og selvom det ikke lykkedes os at få tilslutning til vore synspunkter i kommissionen, er jeg tilbøjelig til at tro, at kommunisternes synspunkter har stor tilslutning ude i befolkningen.

Jeg sagde i går, at formanden for kommissionen på opfordring af flertallet af partier udarbejdede et forslag i kommissionen. I sine principper gik dette forslag ud på det samme som kommunisternes. Det var ikke så vidtrækkende, men principperne var de samme: først at hjælpe rentemodtagerne og udskyde til senere spørgsmålet om pension til alle. De betragtninger, den tidligere departementschef i socialministeriet i går fremsatte i „Politiken“, går i realiteten ud på det samme. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg ganske kort citere, hvad forhenværende amtmand Rudolf Lassen siger i denne kronik. Han siger:

„Det kan også siges således: det vigtigste er, at de gamle, der trænger mest, får fuld folkepension, det næstvigtigste, at alle andre efterhånden får den.“

Det er i korthed kommunisternes synspunkter, men vi tilføjer: de gamle trænger